

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 stycznia 2025 r.,
bez udziału stron
sprawy S. K.
oskarżonego o czyn z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k.
skargi obrońcy oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 25 czerwca 2024 r., sygn. akt II Ka 883/23,
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie
z dnia 21 września 2023 r., sygn. akt II K 699/20 i przekazującego sprawę
Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania,
na podstawie k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić skargę;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego S. K..**

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o to, że w dniu 20 listopada 2017 r. w miejscowości D., powiatu [...], w województwie [...] na skutek naruszenia zasad bezpieczeństwa i higieny pracy związanych z włączeniem napędu maszyny do zbierania i rozdrabniania odpadów zielonych [...], Typ [...] w trakcie zakładania maty na wałek

napędowy zespołu do nawijania podkładu przez V. D. spowodował wciągnięcie przez maszynę lewej ręki w/w, czym nieumyślnie spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci: urazu zmiążdżeniowego lewego przedramienia z otwartym stopnia III C wieloodłamowym złamaniem trzonów kości promieniowej i łokciowej, uszkodzeniem mięśni, naczyń, nerwów i skóry, które skutkowały rozstrojem jego zdrowia na okres powyżej dni siedmiu, to jest o czyn z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 21 września 2023 roku, sygn. akt II K 699/20 uniewinnił S. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli prokurator i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji, Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 25 czerwca 2024 r., sygn. akt II Ka 883/23, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. przez uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w celu przeprowadzenia całości postępowania dowodowego na nowo, m.in. po uznaniu przez Sąd Okręgowy, że Sąd Rejonowy w Garwolinie dokonał nieprawidłowej oceny dowodów, podczas gdy to Sąd Okręgowy bezpodstawnie i dowolnie zdyskwalifikował zeznania istotnego świadka, co skutkowało uchyleniem orzeczenia sądu I instancji i nakazaniem przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości na nowo bez istnienia takiej potrzeby.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Siedlcach jako sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w odpowiedzi na wniesioną skargę, wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego S. K. okazała się niezasadna, wobec czego podlegała oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 539a § 3 k.p.k. podstawą do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jest wyłącznie naruszenie przepisu określonego w art. 437 k.p.k. albo wystąpienie uchybienia wymienionego enumeratywnie w treści art. 439 § 1 k.p.k. Tak więc rozpoznanie skargi ogranicza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 § 1 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 in fine k.p.k.).

Tym samym niedopuszczalne jest, aby Sąd Najwyższy w trybie art. 539a k.p.k. badał merytorycznie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również zasadność uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 13 września 2022 r., V KS 15/22; postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., II KS 29/21; postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., V KS 36/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że sąd odwoławczy nie dopuścił się naruszeń, o których mowa w art. 539a § 3 k.p.k., a przede wszystkim obraży art. 437 § 2 k.p.k., na który we wniesionej skardze powołuje się obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, oceniony zgodnie z dyrektywami art. 7 k.p.k., stanowi podstawę do uznania winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Sąd ten bardzo szczegółowo odniósł się do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i jego oceny przez sąd I instancji, wykazując, gdzie i dlaczego ocena ta została przeprowadzona w sprzeczności z

treścią art. 7 k.p.k. Jednocześnie sąd odwoławczy podniósł, że wobec treści art. 454 § 1 k.p.k. koniecznym było uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Tym samym sąd odwoławczy wskazał na zaistnienie takich uchybień w zakresie przeprowadzonej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, których istnienie skutkowało koniecznością uchylenia wyroku we wskazanym zakresie. Z uwagi na ograniczenie płynące z treści art. 454 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy nie mógł skazać oskarżonego w instancji odwoławczej. Został zatem spełniony warunek przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. (zob. uchwała SN z 20 września 2018 r., I KZP 10/18).

Konkludując, sąd odwoławczy wskazał na zaistnienie takich uchybień w zakresie przeprowadzonej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, których istnienie skutkowało koniecznością uchylenia wyroku we wskazanym zakresie. Sąd ten prawidłowo uzasadnił, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 13 września 2022 r., V KS 15/22). W realiach przedmiotowej sprawy stwierdzono zatem wystąpienie przesłanki kasatoryjnej w związku z niemożnością wydania wyroku skazującego ze względu na regułę *ne peius*.

Zdaniem skarżącego, w sprawie nie zaistniała podstawa do uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postaci konieczności przeprowadzenia przewodu w całości. Tymczasem powodem orzeczenia kasatoryjnego nie była wskazana przez skarżącego przesłanka z art. 437 § 2 in fine k.p.k., ale przede wszystkim wystąpienie reguły *ne peius* określonej w art. 454 § 1 k.p.k., do której skarżący w ogóle się odniósł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy nie znajdując podstaw do uwzględnienia skargi orzekł o jej oddaleniu, obciążając oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

ł.n

r.g.